

piccolo

รสชาติเล็ก ๆ ระหว่างบรรทัด

โอคาเอริ
กับบริการรับเที่ยวแทนคุณ
旅屋おかえり

ฮาราดะ มาสะ

เขียน

เกวลิน ลิขิตวิทย์วุฒิ

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ก ั ล ญ

หากเป็นปกติแล้วละก็ ฉันคงเปิดกล่องข้าวกล่องบ้าง
อ่านหนังสือของนักเขียนที่มีบ้านเกิดอยู่ ณ ที่ตรงนั้น ๆ บ้าง
หรือไม่ก็นึกถึงจุดหมายปลายทางที่กำลังจะไปถึงบ้าง

—ฮาราดะ มาสะ

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

หลายคนอาจจะเคยอ่านหรือดูการ์ตูนญี่ปุ่นแล้วเจอวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของชาวญี่ปุ่นที่เมื่อกลับถึงบ้านจะต้องขานบอก “กลับมาแล้วค่า” ส่วนคนที่อยู่ที่บ้านก็จะตอบกลับว่า “โอคาเอริ” หรือที่แปลว่า “ยินดีต้อนรับกลับมา” เป็นวลีสั้น ๆ ที่อบอุ่นซึ้งซาบเข้าไปในหัวใจ ทำให้คนที่ออกเดินทางได้รู้ว่ายังมีใครบางคนรอเราอยู่

“โอคาเอริ” ในเรื่องนี้ยังเป็นชื่อตัวเอกที่เป็นอดีตไอดอลตกอับ ซึ่งจับพลัดจับผลูต้องกลายเป็นนักเดินทางรับจ้าง ออกเดินทางแทนผู้คนที่ไม่อาจเดินทางท่องเที่ยวได้ พาผู้อ่านท่องเที่ยวญี่ปุ่นไปพร้อมกับโอคาเอริ ได้สัมผัสวิถีชีวิตทัศนียภาพ อาหาร บรรยากาศ และที่สำคัญคือ “ผู้คน” ที่พกพาทั้งเรื่องราวอบอุ่นหัวใจ แบ่งปันรอยยิ้มให้กับผู้มาเยือน นอกจากนี้ยังเกิดเหตุการณ์มากมายที่ทั้งชวนให้อึ้งตามและน้ำตาซึม

ไปพบการเดินทางที่ทำให้หัวใจอบอุ่น การเดินทางที่ทำให้หัวใจเต้นเร็ว

ไปในที่ที่มีทัศนียภาพอันห่างไกลชวนหวนหา ที่ที่สายลมสดชื่นพัดผ่าน

ไปถึงไหนก็ได้ ไปที่ไหนก็ได้...ไปด้วยกัน

【 1 】

เมื่อรู้สึกตัวฉันก็พบว่าวันนี้ฉันกำลังเดินทางอีกครั้ง

ฉันชอบการเดินทาง ฉันชอบ“การเคลื่อนย้าย” ขณะเดินทางฉันมักรู้สึกผ่อนคลายมากอย่างบอกไม่ถูก ทั้งหัวสมองและหัวใจว่างเปล่า สายลมแสนสบายพัดผ่านเข้ามา

ตั้งแต่สมัยวัยรุ่น ฉันป่าวประกาศมาตลอดว่า“ฉันชอบการเดินทาง” รู้ตัวอีกทีการเดินทางก็กลายเป็นงานของฉันไปแล้ว

จนถึงตอนนี้ฉันไปมาแล้วหลากหลายสถานที่ คิดว่าฉันไปเหยียบมาเกือบครบทุกจังหวัดในประเทศญี่ปุ่นแล้วนะ แน่ใจว่าฉันไปตามเมืองใหญ่ต่างๆ มาหมดแล้ว ตอนนี้จึงเน้นที่เมืองและหมู่บ้านเล็กๆ เป็นหลัก

เล่าอย่างนี้คนคงคิดว่าฉันทำงานเป็นนักข่าวหรือหัวหน้าทัวร์ แต่ไม่ใช่

งานของฉันคือดารา ดารานักเดินทาง

ฉันทำรายการประจำซึ่งเป็นรายการท่องเที่ยวที่มีธีมเป็นการเดินทางกับอาหารท้องถิ่น และทำรายการประจํานี้เพียงรายการเดียว

ฉันรู้สึกชอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่โหนสั๊กแห่งทุกครั้งทีระลึกได้ว่าสิ่งทีฉันรัก กลายมาเป็นงานของฉันในตอนนี

ระยะหลังมานี้ ฉันคิดจริง ๆ ว่าอาจจะดีกว่าหากฉันประกาศตัว ว่า “อาซีฟ- นักเดินทาง”

ฉันรู้สึกแปลก ๆ มาตั้งแต่แรกแล้วทีถูกเรียกว่า “ดารา” ทีจริง ฉันอยากเป็น “ศิลปิน” หรือ “นักแสดงหญิง” มากกว่า แต่ฉันดันเป็น “ดารา” ตั้งแต่แรก มีช่วงหนึ่งทีฉันถูกเรียกว่า “ไอดอล” แต่ทีแค่ช่วง เดียวทีและเป็นช่วงเวลาทีสั้นมาก

เวลาไปคาราโอเกะ ฉันร้องเพลงได้ทั้งเพลงป๊อปและเพลง เองกะ¹ ให้เพื่อน ๆ เพลิดเพลินได้อย่างสบาย ๆ สมัยเรียนประถมและ มัธยมต้น ฉันก็ได้แสดงบทบาทในการแสดงของงานวัฒนธรรมทีครั้ง คุณยายชมฉันเสมอว่า “แกมีความสามารถทีสุดในเมือง” ฉันมีพรสวรรค์ ทีเป็นได้หมดไม่ว่าจะศิลปินหรือนักแสดงหญิง แต่ทำไม่ทีไม่รู้ฉันกลับ เป็น “ดารา” เมื่อเจ็ดทีแปดปีก่อนเป็น “ดาราอดีตไอดอล” และเมื่อ สองถึงสามปีก่อนก็กลายเป็น “ดาราชายไม่ออก”

ถ้าอย่างนั้นประกาศตัวเองว่าเป็น “นักเดินทาง” คงดีกว่าเป็นไหน ๆ

คิดแล้วฉันทีลองแนะนำตัวทีกับกล้องโดยไม่บอกใครก่อน

“สวัสดีคะ ‘นักเดินทาง โอคาเอริ’² โอคะ เอริกะ คะ วันนี้ ฉันจะมาแนะนำทีนี่...”

¹ แนวเพลงหนึ่งของการแสดงดนตรีญี่ปุ่น มักผสมผสานเครื่องดนตรีญี่ปุ่นกับเครื่องดนตรีตะวันตก และมีเนื้อร้องเกี่ยวกับความรัก การสูญเสีย ความเหงา ความรันทด เป็นต้น

² แปลว่า “ยินดีต้อนรับกลับมา” เป็นวลีทีชาวญี่ปุ่นพูดต้อนรับคนทีกลับบ้านหรือกลับมาจากการ เดินทางไกล

“คัต!”

เสียงผู้กำกับอิจิคาเวะดังขึ้นมาจากที่

“ไม่ได้ ไม่ได้ ไม่ได้! ‘นักเดินทาง โอคาเอริ’อะไรกัน ในสคริปต์
ไม่มีบทพูดแบบนี้สักหน่อย”

มิจิจัง ช่างแต่งหน้าทำผมที่อยู่ทางขวามือ และมิมิจัง สไตลิสต์
ที่อยู่ฝั่งซ้าย กรูเข้ามาหาฉัน สาว ๆ ที่ฟังพาได้เหล่านี้ใช้เวลาเพียง
เล็กน้อยตกแต่งกลบร่องรอยยับย่นของรองพื้นบนใบหน้าและ
จัดรอยยับบนปกเสื้อแจ็กเก็ตให้เรียบร้อย ตอนที่มีจิจังและมิมิจัง
มาจัดแต่งเนื้อตัวให้ ฉันคิดว่า “ดีใจจังที่ได้ทำงานในวงการนี้” การได้
ออกโทรทัศน์หมายความว่าฉันจะมีคน “แต่ง” ให้ฉันสวยผิดไปจากที่เป็นอยู่
ตามปกติ ตอนช่วงวัยรุ่นและช่วงวัยยี่สิบนั้นไม่จำเป็นต้องแต่งหน้า
หรือแต่งตัวอะไรมากมาย แต่พออายุเลยสามสิบมาแล้ว ผู้หญิง
ก็แค่ดีใจที่มีคนมาจับโนนแต่งนี้ให้สวยขึ้นมานั่นละ

“ขอโทษค่ะ ฉันติดลมเลยลองพูดแบบนี้ดู”

ฉันตอบพลางยิ้มได้จมูกและคางให้ยาว ที่ทำหน้าที่คล้ายลิงแบบนี้
เพราะไม่อยากให้รูขุมขนบนจมูกที่ช่างแต่งหน้าอุตุสำหรับปะรองพื้นไว้
อย่างดีเป็นรอยย่น และฉันก็ได้ยินเสียงหัวเราะพรี๊ด ตากล้องอันโด
หัวเราะออกมาอย่างกั้นไม่อยู่ทั้ง ๆ ที่เขายังมองผ่านช่องมองภาพ

“หน้าแบบนี้ดีเลย โอคะจัง ถ่ายไปทั้งอย่างนี้เลย ทำทางจะได้เลข”

ภาษาในวงการที่ว่าได้เลขคือ “ได้เรตติ้ง” ในวงการบันเทิง คำว่า
“ได้เลข” คือคำตึงดูตึงใจที่แข็งแกร่งที่สุด แต่ละครายการมีสปอนเซอร์
ผู้สนับสนุน ถ้ารายการได้เรตติ้งสูงก็คว่าสปอนเซอร์ไว้ได้อย่างอุ่นใจ
และได้รับเงินสนับสนุนจำนวนมาก ค่าตัวของดาราก็ไปออกรายการ
ก็จะสูงขึ้น ค่าใช้จ่ายของทีมงานจะเพียงพอ トラบไตที่ได้เลขสวย

เรื่องดี ๆ จะตามมา ถึงอย่างนั้นก็เถอะ จะให้ถ่ายภาพใกล้หน้าเป็นลิงแบบนี้ก็ไม่ไหว

“อืม อาจจะได้ก็ได้นะครับ” ผู้ช่วยผู้กำกับโอคุมุระเอ่ยตามคุณอันโด

“พอ แกเจียบไปเลย” คุณอิจิคาวะเอ่ยด้วยเสียงทุกข์ทันท “อีกก๊านาที่รถไฟจะมา”

“เอ่อ 30 วินาที...ไม่สิ อีก 20 วินาทีครับ”

“เฮ้อ” คุณอิจิคาวะครางด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูทรมานมากขึ้น เขาโน้มตัวไปข้างหน้าเพื่อจ้องเข้าไปในจอมอนิเตอร์แล้วตะโกน

“สแตนด์บายเร็ว จุนตะ นายแพนกล้องจากหัวรถไฟแล้วกลับมาที่โอคาเอรินะ โอคะจั้งยื่นหันหน้ามาทางนี้ เอาละ มาแล้ว มาแล้ว มาแล้ว รถไฟสายโคนัน³ ดีมาก ดี โคตรท้องถิ่น หัวรถไฟเหล็กสุดยอด สาม สอง หนึ่ง...”

สวัสดีค่ะ “โอคาเอริ” โอคะ เอริกะ ค่ะ

วันนี้เราจะมานั่งรถไฟสายโคนันจากสถานีอิโรซากิไป “เที่ยวจูบจูบ-ซบิทาปิ”⁴ ที่เมืองคุโรอิชิ จังหวัดอาโอโมริกันค่ะ

ทุกคนคะ รู้ไหมคะว่าคุโรอิชิเป็นเมืองแบบไหน ตอนนีที่นี้เป็นเมืองที่ยากิโซบะฮ็อตต่มาก ๆ ฮ็อตสุด ๆ ไปเลยละคะ และไม่ใช่ว่ายากิโซบะธรรมดาด้วยนะคะ มันคือ...สี่ยุยากิโซบะนั้นเองคะ

³รถไฟเอกชนสายท้องถิ่นที่วิ่งอยู่บริเวณฝั่งตะวันตกของจังหวัดอาโอโมริ รถไฟสายนี้จะเริ่มวิ่งจากสถานีอิโรซากิไปจนถึงสถานีคุโรอิชิซึ่งมีทั้งหมดสิบสามสถานี และใช้เวลาเดินทางตลอดสายประมาณสามสิบหนกนาที่

⁴มาจากคำว่า “ซบิโตะ” ที่แปลว่า เล็กๆ น้อยนิด และคำว่า “ทาปิ” ที่แปลว่า การเดินทาง การท่องเที่ยว

ไม่น่าเชื่อใช่ไหมละ ดูเหมือนว่าจะเอายากชิโอะซะใส่ลงไป
น้ำซอสชิโอะซะสียุคะคะ เอ้...รสชาติจะเป็นอย่างไรละเนี่ย! โอคาเอริ
อยากชิมมากเลยละ!

ถ้าอย่างนั้นเราไปขึ้นรถไฟกันคะ จะมีอาหารแบบไหนรออยู่น้า~
ตื่นตื่นจังเลย วันนี้ก็ไปเที่ยวจึบจึบจึบจึบแบบชบพิททาบกั๊กกันค่า

ลงรถไฟใต้ดินสายชิโอะตะที่สถานีอากาศาเกะแล้วขึ้นมาด้านบน
เดินตามถนนใหญ่มุ่งหน้าไปทางโนกิชากะ เข้าไปในอาคารที่ชั้นหนึ่ง
เป็นร้านข้าวกล่องเพื่อสุขภาพสไตล์ตะวันตกซึ่งกำลังได้รับความนิยม
อย่างมาก ขึ้นลิฟต์แล้วกดปุ่มเลขสาม ลิฟต์ตัวนี้จะสั้นขึ้นลงครึ่งหนึ่ง
ก่อนหยุดเสมอ

บนประตูเหล็กสีดำตรงหน้ามีป้ายเล็ก ๆ เขียนว่า 'โยโรสุยะโปร'
แขวนอยู่ ประธานบริษัทเคยบอกว่าใช้ป้ายขนาดเล็กแบบนี้ก็ดีแล้ว
เพราะแฟนคลับจะได้หาไม่เจอแล้วบุกเข้ามา ถึงอย่างนั้นกลับไม่เคย
ล็อกประตูเลยสักครั้ง

ฉันเปิดประตูเข้าไปอย่างกระฉับกระเฉง เอ่ยทักทายเสียงดัง
“อรุณสวัสดิ์ค่ะ”

“อ้าว เอรึะจัง ไปออกโลที่อาโอโมริเมื่อวานไม่ได้ค้างหเรอ
กลับมาเลยหรอเนี่ย”

สุมิคาวะ นนโนะ รองประธานบริษัทผู้ดูแลงานธุรการต่าง ๆ
ควมกับงานบัญชีของโยโรสุยะโปรพูดพลางเดินลากรองเท้าสลิปเปอร์
เสียงดังมาถึงหน้าประตู ฉันถอดรองเท้าบู๊ตออกอย่างยากลำบากแล้ว
ตอบว่า “กลับมาที่รถไฟเที่ยวสุดท้ายเมื่อคืนคะ โละแบบไปเข้า
เย็นกลับลดค่าใช้จ่ายคะ”

“อ้าว น่าเห็นใจจริง” คุณนนโนะผุดยิ้มที่ดูเหมือนสมน้ำหน้าเล็กน้อย คุณนนโนะเป็นอดีตเช็กที่ไอดอลที่ขณะนี้อายุ 58 ปี เธอพร่างอวบอัดเกินคำว่าเช็กที่เดินโยกย้ายไปมา เธอมักจะทุ่มเทความรักและความร้ายให้ฉันผู้เป็นดาราคนเดียวในสังกัดโยโรสุยะโปรอู่เสมอ

“ท่านประธานอู่มียะคะ” ฉันถาม

“บู้ตคู้นี่ดีจังเลยนะ หนังสือหรือ หรือว่าหนังสือจะเซ่ ไซ้แอร์เมสมัย ไม่ใช่หรือคะ”

ไม่ฟังกันสักนิด ฉันแอบถอนหายใจ

“หนังสือเคราะห์พิมพ์หลายหนังสือจะเซ่คะ ชื่อที่รุมิเนะชินจุกุ 9,800 เยนคะ”

“อ้าว ถูกมากเลยนี้ พอคนใส่เป็นอดีตไอดอลก็ดูเหมือนไม่ใช่ 9,800 เยนนะ ไหนขอยิ้มหน่อย ฉันจะลองใส่ดูบ้าง”

ว่าแล้วเธอก็เริ่มพยายามยัดเท้าอวบ ๆ เข้าไป ฉันปล่อยเธอไว้ อย่างนั้นแล้วไปที่ห้องท่านประธาน ฉันเคาะประตูเบา ๆ แต่ก็มักจะไม่มีเสียงตอบกลับ จึงเปิดประตูเข้าไปพร้อมกล่าวเสียงสดใส “อรุณสวัสดิ์คะ”

ศิระชะล้านเด็กเป็นกรอบสี่เหลี่ยมหันมาทางฉัน บนโต๊ะ “สไตล์ผู้บริหาร” ที่อยู่ตรงหน้าประตูมีหนังสือพิมพ์หลายฉบับวางอยู่ และคนที่นั่งเหมือนคร่อมพื้นที่ตรงนั้นไว้ทั้งหมดคือโยโรสุ เทปเปกิ ประธานบริษัทโยโรสุยะโปร ท่านประธานจะเริ่มต้นวันใหม่ไม่ได้หากเขายังไม่ได้อ่านหนังสือพิมพ์ที่ฟ้าทุกฉบับจนครบทุกหน้าอย่างละเอียด

ไม่รู้ว่าจะจริงหรือไม่ แต่เห็นว่าท่านประธานเป็นอดีตนักมวย เขาเคยแข่งชันชิงแชมป์โลกแล้วถูกอัดยับจนทำให้รูปศิระชะของเขาเปลี่ยนไป แต่หากเขาเป็นนักกีฬาที่เก่งขนาดนั้นจริง ทำไมไม่ไปทำค่ายมวยล่ะ

“ท่านประธานคะ ขอคุยด้วยหน่อยได้มั๊ยคะ”

ฉันพูดกับยอดศิระระล้าน ๆ นั้น และแน่นอนว่าไม่มีคำตอบกลับมา
ฉันพูดต่อไปโดยไม่ใส่ใจ

“ฉันไม่รู้เลยคะว่า โลก ‘ซบพิททาปิ’ เมื่อวานเป็นแบบไปเช้า
เย็นกลับ คุณอิจิคาวะบอกว่า ‘บอกคุณเทปเปกิแล้ว’ ด้วย”

“ซบพิททาปิ” เป็นรายการประจำรายการเดียวของฉัน มีคุณ
อิจิคาวะเป็นผู้กำกับ คุณอันโดเป็นตากล้อง โอคุมุระเป็นผู้ช่วยผู้กำกับ
ช่างแต่งหน้าทำผมคืออิมิจัง สไตลิสต์คืออิมิจัง และฉัน ทีมงาน
ที่เหมือนคณะนักแสดงเปิดหมวกนี้เดินทางไปถ่ายทำที่โน่นที่นี้ทั่วประเทศ
ญี่ปุ่น รายการถ่ายทอดโดยสถานีโทรทัศน์ “อาเกโบะโนะเทเรบิ” ฉายไป
ทั่วประเทศ นำเสนอการเดินทางแบบสดขึ้นระหว่างเวลาตีห้าเช้า
วันเสาร์ แม้จะเป็นรายการทุนต่ำ แต่ก็น่าประหลาดที่ออกอากาศ
ติดต่อกันมาได้ถึงห้าปีเช่นนี้

“...”

“ตารางถ่ายที่คูโรอิซึกิแน่นเกิน จนสุดท้ายเราวนร้านสึยุยาภิโอะซะ
ได้ไม่ครบด้วยนะคะ สึยุยาภิโอะซะอร่อยมากแท้ ๆ แต่ฉันต้องกินให้หมด
ภายในห้านาที ฉันยังกลัวว่าลิ้นจะพองเลยคะ อืม แต่ฉันก็กินจนหมด
ละคะ แล้วก็ชดน้ำซอสสึยุจนหมดด้วย”

“...”

“แล้วสุดท้ายตารางก็แน่นจนไม่ได้ไปร้านอาหารที่ฮิโรซากิจองไว้
ด้วย อืม แต่ฉันก็ยังได้ซื้อ ‘ขนมข้าวเกรียบแอปเปิลคิเซกิ’ กลับมานะคะ
มันอร่อยสุด ๆ”

หลังจากเปลี่ยนท่ามานั่งเอนหลังไขว่ห้างเสียบ ๆ บนเก้าอี้หนังเทียม
“สไตลิสต์ผู้บริหาร” แล้ว ท่านประธานก็พูดด้วยท่าที่เหนื่อยหน่ายเหลือเกิน

ว่า “พูดอะไรนะ” แล้วถามต่อ

“ตกลงจะบ่นหรือจะออกความเห็น อย่างไหนกันแน่”

“ทั้งสองอย่างค่ะ” ฉันตอบอย่างตรงไปตรงมา

“แต่ฟังแล้วเหมือนจะบอกว่า ‘ดีที่ได้ไป’ นะ”

“อืม ก็ใช่ค่ะ”

“ฉันก็ไม่ใช่ทั้งบ่นหรือออกความเห็น แต่เป็นขอบคุณสินะ”

ฉันพยักหน้าตามไปโดยไม่รู้ตัวแล้วหยุดก็

“ไม่ใช่ค่ะ ว่ายังไงดีล่ะ ฉันรู้สึกว่ามันไม่ไหวแล้วนะคะ ฉันอายุขนาดนี้ ยังจะต้องมาเรียกชื่อย่อแปลก ๆ ของตัวเองสมัยเป็นไอดอลอย่าง ‘ไอคาเอริ’ อีก แล้วให้แอบเด็กพูดว่า ‘ไอคาเอริอยากรู้มากเลยละ!’ ไม่ไหวแล้วค่ะ”

“ฉันจะกลับไปใช้ชื่อจริงมั้ละ แก่ชื่อจริงว่าไงนะ”

“ไอคาบายาชิ เอริโกะ ค่ะ”

“ก็เนี่ย ‘ไอคาเอริ’ ชัด ๆ”

พอเขาพูดอย่างนั้นฉันก็หงุดหงิดขึ้นมาทันที

ท่านประธานตั้งของบุนุหรือัย ๆ ออกมาจากลิ้นชัก คาบุนุหรือไว้แล้วจุดไฟ ฉันเลยพูดอย่างไม่ชอบใจว่า “สูบุนุหรือมือสองไม่เอานะคะ” เขาจึงหม่นก้ำอ้อแล้วพนควันยาว ๆ ใส่ผ่นังแล้วเรียก “เอริกะ” ทั้ง ๆ ที่ยังหันหลังให้

“ค่ะ”

“แกเข้าใจใช่ไหม ถ้าเราสูญเสียสายสัมพันธ์กับทางอาเกโอะโนะ-เทเรบิแล้วละก็ พวกเราจบเลยนะ”

“...”

“ช่วงแกเป็นดาราขายได้นะมันหมดไปแล้ว ตอนลิบแปดลิบแก้ว

ก็พอจะขายออกอยู่นิดหน่อย หลังจากนั้นก็อยู่กับที่ไม่ไปไหน ถ้าแค่
แกคนเดียวก็ว่าไปอย่าง แต่นี่ดาราทั้งหมดในสังกัดเราก็ดันขายไม่ออก
ไปด้วย อะไรกัน เอาเถอะ คนอื่นนอกจากแกก็กลับบ้านเกิด เอา
ความ 'เคยเป็นไอ้ดอลอยู่โตเกียว' เป็นจุดขายแล้วได้แต่งงานกับคนดัง
ที่บ้านเกิดกันทั้งนั้น แล้วนี่อะไร มีแต่แกที่ไม่กลับบ้านเกิด ดีแค่นี้
แล้วที่ตอนนั้นฉันดันสุดตัวให้ได้เป็นไกด์ในรายการท่องเที่ยวของ
'โอะโนะเทระ⁵' "

"..."

"แต่ก็นะ เพราะแกยังอยู่ อย่างน้อยฉันก็ยังพอมีหวังในวงการนี้
อย่างรีบหรืออยู่บ้าง ไม่อย่างนั้นป่านนี้ฉันคงต้องกลับบ้านเกิดไปแล้ว
'ซบพิททาปี' รายการเดี่ยวเลี้ยงพนักงานสามคนให้รอดมาได้ก็เก่งมาก
นี่นา"

"เอ่อ ขอโทษนะคะ" ฉันแทรกท่านประธานที่กำลังนั่งหันหน้าไป
ทางผนังพูดไปเรื่อย ๆ

"ท่านประธานพูดอะไรคะ ตกลงจะต่อว่าหรือจะชม อย่างไร
กันแน่คะ"

"อืม ก็ทั้งสองอย่าง" ท่านประธานตอบทั้ง ๆ ที่ยังไม่หันกลับมา

"แต่ฉันฟังแล้วเหมือนท่านประธานจะบอกว่า 'เอริกะนี่สุดยอด
จริง ๆ นั่นละ' อยู่นะคะ"

ทันทีที่เก้าอี้หันกลับมาอย่างแรง "ยายบ้า!" ลูกตาโต ๆ ของเขา
ถลึงมาทางฉัน

"อย่าอวดดีไปหน่อยเลย! ฉันกำลังบอกให้แกรักษารายการประจำ

⁵ ชื่อย่อของ "อาเกโอะโนะเทระปี"

แค่รายการเดี๋ยวนี้อะไรให้ตีต่างหาก! จะถ่ายแบบไปเข้าเย็นกลับหรืออะไรก็ตาม อย่าบ่นแล้วทำงานอย่างยินดีต่อไปซะ! ไม่งั้นฉันจะส่งแกกลับบ้านเกิดเดี๋ยวนี้อ!”

ฉันยืนคอเหมือนเต่าหดหัวเข้ากระดองรับเสียงตวาดนั้น ท่านประธานกตัญญูหรือคนที่เชิญหู่แก้ว เงยหน้าขึ้นหลับตาแล้วพ่นลมหายใจยาวๆออกมา ฉันค่อยๆ ยืดคอออกมาจากกระดองช้าๆ

“ขอโทษค่ะ ทำค่ะ จะไปเข้าเย็นกลับหรืออะไรก็ตาม ฉันทำค่ะ”
ฉันเอ่ยเสียงแผ่ว

“เฮ้อ” ท่านประธานพึมพำออกมาทุกๆ ที่ยังเงยหน้าอยู่อย่างนั้น
“ฉันคิดออกแล้ว แวบเข้ามาในหัวเมื่อสักครู่นี้เลย”

“เอ๊ะ อะไรหรือคะ”

บางครั้งท่านประธานจะมีไอเดียแปลกๆ แต่น่าประทับใจขึ้นมาแบบนี้ ที่บริษัทอยู่มาได้จนถึงวันนี้ ที่จริงก็เพราะไอเดียแปลกประหลาดแต่น่าสนใจมากของท่านประธานที่ออกมาเป็นช่วงๆ นั้นด้วย

อย่างปีที่แล้ว ไอเดียส่งอดีตไอดอลไปประจำที่ร้านให้บริการนอนตักและหูกี่สุดเจ๋ง แต่ดารานิสังกัดของบริษัทมีแค่ฉันเพียงคนเดียว หากฉันไปรับงานนั่งและหูละก็ ทางอาเกโอะโนะเทระบิกิคงบ่นทันทีแน่ๆ ดังนั้นจึงส่งอดีตไอดอลสังกัดโปรดักชันอื่น ๆ ไปประจำที่ร้านแทนแล้วทางบริษัทก็รับกำไรส่วนต่างมา แต่กิจการที่ฉลาดแกมโกงแบบนี้ก็อยู่ได้ไม่นานหรอก

“ฉันคิดชื่อในวงการใหม่ให้แกออกแล้ว”

หวาย...มาแล้วหมดเด็ด ฉันตั้งการ์ดเตรียมสู้เหมือนที่ท่านประธานทำบางครั้งโดยไม่รู้ตัว ท่านประธานเบิกตากว้างแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงขึงขัง

“ฮิกะ เอริกะ ย่อว่า ‘ฮิกะเอริ’⁶ ไปวันเดียวกลับไงล่ะ”
ฉันฟังแล้วเกือบจะปล่อยหมัดต่อยศิระระล้าน ๆ นั้นสักที

บ้านเกิดของฉันคือเกาะเรนู เป็นเกาะเล็ก ๆ ทางเหนือสุดของ
ฮอกไกโดที่ยังมีคนอาศัยอยู่

บ้านของพ่อแม่ฉันตั้งอย่างสัน ๆ ริมลมกระโชกแรงอยู่ที่เนินเขา
ซึ่งเรียกกันว่า “เนินเขาไร่ข้าว” เกือบถึง “แหลมสุโคตง”⁷ ที่อยู่บริเวณ
เหนือสุดของเกาะ พ่อฉันเป็นชาวประมง ยาและแม่เป็นพนักงาน
พาร์ตไทม์ที่โรงงานแปรรูปสาหร่ายคอมบุ เคตะซึ่งเป็นน้องชายของฉัน
อายุอ่อนกว่าฉันสองปี และฉัน เราทั้งห้าคนใช้ชีวิตอย่างเบียดเสียด
อยู่ด้วยกันในบ้านหลังเล็ก

หากเอ่ยถึงเกาะเรนู ผลผลิตขึ้นชื่อของท้องถิ่นคือหอยเม่น
แต่หอยเม่นนั้นเป็นสินค้าพิเศษของเกาะที่มีจำนวนน้อยนิด ดังนั้นเวลา
ที่เราสองคนพี่น้องจะได้กินหอยเม่นหวาน ๆ เหมือนจะละลายได้ในปากนั้น
จึงมีแค่ปีละสองครั้งเท่านั้น คือในวันเกิดของพวกเขาสองคนนั่นเอง
เราเป็นครอบครัวที่เรียบง่ายแบบนั้นนั่นเอง

ไม่รู้เหมือนกันว่าฉันเริ่มมีความฝันตั้งแต่เมื่อไรว่าอยากออกจาก
เกาะบ้านเกิด ออกเดินทางไปให้ไกลที่สุดเท่าที่จะไปได้ เหมือนนกทะเล
เหมือนแมวน้ำ

ระยะทางการเดินทางภายในเกาะนี้ก็จำกัดจำเขี่ย แถมความเร็ว
ก็เรื่อยเฉื่อยราวหาวนอน เพราะนี่คือเกาะที่ไม่มีทั้งรถไฟและทางด่วน

⁶ ฟ้องเสียงกับคำว่า “ฮิกะเอริ” (日替) ที่แปลว่า การเดินทางไปเช้าเย็นกลับ

⁷ ตั้งอยู่เหนือสุดของเกาะเรนู จังหวัดฮอกไกโด เป็นจุดชมวิวยอดนิยม

ตอนยังเด็กฉันมองนกทะเลแล้วจินตนาการไปเรื่อยว่าพวกมันบินมาไกลขนาดไหน เมื่อเห็นแมวน้ำก็คิดจินตนาการไปเองว่าพวกมันไหลตามกระแส น้ำมาไกลเพียงใด ส่วนฉันที่ไม่ใช่ทั้งนกทะเลและแมวน้ำนั้นแสนน่าเบื่อ

ฉันในตอนนั้นผู้ไม่เคยออกจากเกาะ ไม่ตระหนักเลยว่าการใช้ชีวิตในหมู่บ้านเล็กๆ ที่คนทั้งเกาะรู้จักกันหมดเช่นนั้นคือชีวิตที่แสนสบายขนาดไหน

ฉันหยุดยั้งที่แหลมและทำเรือแล้วปลดปล่อยจินตนาการให้ไหลเล่นว่าโลกข้างนอกเกาะนี้จะกว้างใหญ่สักเพียงใด

“พ่อ ทะเลเนี่ยกว้างขนาดไหนหรือ”

ทุกครั้งที่เราคว้าตัวพ่อที่กลับมาจากหาปลาได้ ฉันกับน้องชายจะแข่งกันเกาะแผ่นหลังพ่อแล้วถามคำถามนี้ พ่อของฉันเป็นคนสงบอย่างหาได้ยากท่ามกลางชาวประมงบนเกาะที่มีนิสัยเฮฮา แผ่นหลังของพ่อใหญ่และมีกลิ่นน้ำทะเลแทรกซึมอยู่เสมอ พ่อได้กอดพ่อฉันก็รู้สึกเหมือนว่าตัวเองกลายเป็นปลาดาวเกาะติดอยู่กับหิน พ่อลูบศีรษะฉันด้วยฝ่ามือหยาบหนาแล้วตอบ

“อืม ทะเลกว้างใหญ่ไพศาลเลยละ พ่อทำประมงมาตั้งไม่รู้กี่สิบปี ก็ยังเห็นไม่หมด”

“อีกฝั่งหนึ่งของทะเลไปยากหรือ พ่อเคยไปมั๊ย”

“อืม เรื่องนั้นนะ” พ่อเกาะข้างจมูกเรียวเล็กแกรกๆ แล้วบอก

“จะไปไกลแค่ไหนก็ไปไม่ถึงอีกฝั่งหรอก เพราะฉันพ่อเลยยอมแพ้ที่จะข้ามไปฝั่งโน้นแล้วละ”

“เอ๋ ทำไมละ”

“เพราะฝั่งนี้ดีกว่านี้ ฝั่งนี้มีทั้งยา แม่ แล้วก็พวกลูกๆ ไง”

แต่ว่านะ สักวันหนึ่งลูกอาจจะมุ่งหน้าไปอีกฟากหนึ่งของทะเลก็ได้
และวันนั้นจะมาถึงแน่ วันที่ลูกจะข้ามผืนทะเลกว้างใหญ่นี้ไป

พ่อพูดแล้วยิ้ม

คำพูดของพ่อทำให้เด็กอย่างฉันมีความรู้สึกประหลาด เหมือนจะ
กลัวนิด ๆ เหมือนจะตื่นเต้นหน่อย ๆ อัดแน่นอยู่ในอก

โลก “อีกฟากฝั่งของทะเล” เป็นโลกแบบไหนกันนะ

ฉันรู้สึกเหมือนอยากไปที่นั่นให้ได้ไม่ว่าจะต้องทำอย่างไรก็ตาม
ฉันรู้สึกราวกับว่า หากได้ไปสักครั้งหนึ่งแล้วอาจจะไม่ได้กลับมาอีกเลย

ฤดูใบไม้ผลิตอนอายุ 15 ฉันเรียนอยู่ที่โรงเรียนมัธยมปลาย
ฮานะเรอิ โรงเรียนมัธยมปลายแห่งเดียวบนเกาะ ฉันเป็นนักเรียนหญิง
มัธยมปลายธรรมดาที่เรียนรู้เรื่องแพชชันจากนิยายสาร ดูโทรทัศน์แล้ว
หลงใหลใฝ่ฝันถึงโตเกียวดิสนีย์แลนด์และฮาราจูกุ

วันที่จะได้ไป “อีกฟากฝั่งของทะเล” ที่พ่อพูดถึงใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ
สถานที่ที่จะไปทัศนศึกษาในฤดูใบไม้ร่วงตอนเรียนชั้นมอห่าคือโตเกียว
นั่นเอง

ใช้เวลาประมาณสองชั่วโมงนั่งเรือเฟอร์รี่ข้ามฟากไปยังเมือง
วักกะไน เมืองบนแผ่นดินใหญ่ที่ใกล้ที่สุด จากนั้นนั่งรถไฟประมาณ
ห้าชั่วโมงจากเมืองวักกะไนไปเมืองซัปโปโร สำหรับนักเรียนมัธยมปลาย
ที่ไม่เคยก้าวเท้าออกจากเกาะเหนือสุดของประเทศแม้แต่ก้าวเดียว
โตเกียวก็เหมือนต่างประเทศนั่นละ ไม่ใช่แค่ฉันหรอก ฉันคิดว่านักเรียน
โรงเรียนมัธยมปลายฮานะเรอิทุกคนคิดว่าโตเกียวเป็นสถานที่แบบนั้น
แน่นอนว่าการเดินทางไกลครั้งแรกในชีวิตนั้นย่อมตื่นเต้นมาก

นอกจากนี้ยังมีโปรแกรมพิเศษเสริมเข้ามาในการทัศนศึกษา

ครั้งนี้ด้วย นั่นก็คืองานพบปะแลกเปลี่ยนกับนักเรียนมัธยมปลายจากเมืองหลวง และก่อนที่จะไปทัศนศึกษามีนักเรียนมอห้าหนึ่งคนได้รับเลือกให้เป็นตัวแทน “ผู้ส่งสารแห่งเกาะเรनु” นักเรียนผู้ได้รับเลือกเป็นผู้ส่งสารแห่งเกาะเรनुจะต้องเล่าเรื่องราวของเกาะเรनुหน้าห้องเรียนที่เปิดให้คนทั่วไปเข้าชม ลือกันว่า นักเรียนหญิงที่เคยได้รับเลือกเป็นผู้ส่งสารในงานนี้เป็นที่สะดุดตาของนักเรียนชายโตเกียว จากนั้นทั้งสองจึงเริ่มเขียนจดหมายติดต่อกัน (สมัยนั้นยังไม่มีการส่งข้อความผ่านโทรศัพท์มือถือ) หลังจากเรียนจบเธอก็ไปเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยไนโตเกียวแล้วคบหากับนักเรียนชายที่เขียนจดหมายติดต่อกันมาตลอด จนสุดท้ายได้แต่งงานกัน

ฉันเชื่อเรื่องเล่าลือนั้นอย่างสุดใจ พอขึ้นชั้นมอห้าฉันก็เลยแอบหวังในใจเล็กๆ ว่าจะได้เป็นผู้ส่งสารแห่งเกาะนี้บ้าง รักแรกอันเลื่อนรางของฉันไม่มีทางเป็นจริงได้ แถมยังไม่เคยคบกับผู้ชายอย่างจริงจังด้วย จะดีแค่ไหนถ้าได้เขียนจดหมายโต้ตอบกับผู้ชายโตเกียวสุดเท่

ดังนั้นตอนที่ฉันได้ตำแหน่งผู้ส่งสารแห่งเกาะจึงดีใจราวกับคว้ารางวัลใหญ่ของ “ไอคอลลคาราวาน^๑” ได้ ฉันรู้สึกเหมือนมีถนนเส้นหนึ่งตัดพริบผ่านผืนแผ่นดินรกร้างด้วยพงหญ้าหนาแน่น แน่นนอนว่าถนนเส้นนั้นทอดยาวไปยังโตเกียว สถานที่ที่ฉันยังมองไม่เห็นในตอนนั้น

ครอบครัวผู้ไม่รู้ถึงเจตนาแอบแฝงของฉันต่างยินดีที่ฉันกลายเป็น “ตัวแทนของเกาะ”

“เอริโกะเป็นสาวที่น่ารักที่สุดในเกาะนะเนอะ ต่อให้เป็นที่โตเกียวก็ต้องโดดเด่นแน่ๆ”

^๑ รายการค้นหาไอคอลลรายการหนึ่งของญี่ปุ่น

ย่าพูดขณะยิ้มตาหยี

“ว่าไปนั้น ไม่รู้เหมือนกันว่าย่ามองผ่านแว่นมาเห็นว่าเอริโกะ เป็นสาวน่ารักแบบไหนเนอะ”

แม่เองก็ดูดีใจตอนพูดเช่นนั้น

“นี่พี่ พี่คงไม่ไปโตเกียวแล้วไม่กลับมาอีกเลยใช่ไหม”

แววตาของเคตะดูเป็นกังวล มีเค้าลางความโหยหาและอิจฉา อยู่เล็กน้อย

“กลับมาสิ ที่นี่เป็นบ้านของเรานี่นา”

พ่อพูดอย่างนั้นแล้วยิ้ม ก่อนที่ฉันจะไปทัศนศึกษา พ่อยึดซอง กระดาษใส่มือฉันแล้วบอกว่า “เอานี้ไปหาอะไรอร่อย ๆ กินนะ” ในซองนั้นมีธนบัตรหนึ่งหมื่นเยนใบใหม่เอี่ยมพับใส่ไว้อย่างเรียบร้อย

วันต่อมาคนทั้งบ้านออกมาส่งฉัน ฉันโบกมือลาบอกว่าไปแล้ว นะคะ ทันใดนั้นย่าก็คว้ามือข้างนั้นไว้แล้วเอ่ย

“ตั้งใจถ่ายทอดเรื่องราวดี ๆ ของเกาะนี้นะ เรบุนเป็นเกาะเล็กก็จริง แต่เกาะนี้เป็นเหมือนถิ่นฐานบ้านเกิดของคนญี่ปุ่นทุกคน ถ้าคนโตเกียว มาที่นี่ พวกเขาทุกคนอยากบอกพวกเขาว่า ‘ยินดีต้อนรับ ยินดีต้อนรับ กลับมา’ นะ”

“อะไรละนั่น” ฉันหัวเราะ

“ไปบอกว่า ‘ยินดีต้อนรับกลับมา’ กับคนที่เพิ่งมาครั้งแรกแบบนี้ ไม่แปลกหรอก”

ย่ายิ้มน้อยยิ้มใหญ่แล้วไม่พูดอะไรมากไปกว่านั้น แต่กุมมือฉันไว้ อย่างอบอุ่นและเจี๊ยบงัน

คนในครอบครัวของฉันยื่นโบกมืออยู่บน “เนินไร่ซึ่อ” ทั้งย่า แม่ และน้องชาย มีแค่พ่อที่ออกไปหาปลาตั้งแต่เช้ามีดจึงไม่ได้อยู่ตรงนั้น

ทุกคนโบกมือไม่หยุดได้ท้องฟ้าในฤดูใบไม้ร่วงที่ค่อย ๆ ทอแสงสว่าง

และในที่สุดฉันก็ได้ไปโตเกียว

ทั้งโตเกียวดิสนีย์แลนด์และฮาราจูกุต่างเปล่งแสงจุดจุดแสงตาจนฉันรู้สึกห่อเหี่ยวเสียมากกว่า น่าตกใจที่มีผู้ชายมากมายนับไม่ถ้วนเข้ามาทักกลุ่มนักเรียนหญิงจากโรงเรียนมัธยมปลายฮานะเรอิ ไม่สิพูดให้ถูกคือเข้ามาทักฉันทั้งที่ฮาราจูกุและชิบูยะ เธอน่ารักจังนะมาจากที่ไหนหรือ อยากรับประทานไหม ถ้าเป็นเธอละก็ต้องได้เดบิวต์ทันทีแน่ แต่งตัวเก่งจัง ไปเป็นนางแบบได้นะ ไปดื่มชากันหน่อยไหม แคสิบนาทีกี่ได้...

เหมือนจะหาแฟนได้ทันที และไม่ใช่แค่นั้น ถึงขั้นจะเดบิวต์ในวงการบันเทิงได้ทันทีด้วย แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็ไม่ดีใจเลยสักนิด ฉันแค่หวาดกลัวตามสัญชาตญาณเท่านั้น

แค่มาโตเกียวก็จะได้ใช้ชีวิตที่มีพวกผู้ชายเข้ามาเอาอกเอาใจแบบนี้หรือนั่นหรือ

คิดอย่างนั้นแล้วฉันก็ยิ่งกังวลมากขึ้นไปอีก

วันสุดท้ายของการทัศนศึกษา ฉันไปที่โรงเรียนเอกชนที่มีทั้งระดับชั้นประถม มัธยมต้น และมัธยมปลายซึ่งตั้งอยู่ในเขตมินาโตะ เพื่อทำหน้าที่นำเสนอเกาะเรนุในฐานะ "ผู้ส่งสารแห่งเกาะ"

ตอนแรกฉันคิดว่าคงยากจะอธิบายเรื่องราวดี ๆ ของเกาะเรนุที่อยู่ "อีกฟากฝั่งของทะเล" ซึ่งอยู่ห่างไปทางเหนือให้กับเหล่านักเรียนและผู้คนในเมืองหลวงที่กำลังจ้องมองฉันเป็นตาเดียวเช่นนั้นฟัง แต่ฉันก็เริ่มแล้วว่าถิ่นฐานบ้านเกิดของฉันยอดเยี่ยมขนาดไหนได้อย่างสิ้นไหลเกินคาด

ความงดงามจนแทบจะหยุดหายใจเมื่อฤดูใบไม้ผลิตื่นขึ้นทั่วทุก

พื้นที่หลังสิ้นสุดฤดูหนาว การต้อนรับอย่างอบอุ่นที่มีให้กับคนจากทั่วญี่ปุ่น ที่เดินทางมาชื่นชมดอกไม้ผลิบานเต็มที่ในฤดูร้อนแสนสั้น หอยเม่นหวาน นุ่มราวผลไม้ อาหารทะเลอุดมสมบูรณ์และสดใหม่ นกนางนวลหางดำ และนกนางนวลปากเหลืองบินอยู่บนท้องฟ้า แมวน้ำและสิงโตทะเล ที่แหวกว่ายมาจากทะเลทางเหนืออันไกลโพ้น

“มีครั้งหนึ่งที่ฉันเจอคนล้มอยู่กลางถนนค่ะ” ฉันเล่าเรื่องที่ตั้งใจ เก็บไว้เล่าในครั้งนี้อย่างเฉพาะ

“ฉันตะโกนถาม ‘คุณลุง เป็นอะไรหรือเปล่านั้น ทำใจดี ๆ ไว้นะ’ แล้วพอวิ่งเข้าไปใกล้ ๆ ก็พบว่า...นั่นคือสิงโตทะเลค่ะ”

ทั้งห้องเรียนฮือฮาขึ้นมา ฉันกำมือร้อง “เยส!” อยู่ในใจ จากนั้นฉันก็พูดเรื่องเกาะเรนูนไปเรื่อย ๆ จนเกินเวลาลิบนาที่ ฉันสนุกมาก เมื่อได้พูดเรื่องบ้านเกิดของตัวเองในสถานที่ที่ฉันหลงใหลใฝ่ฝันมาตลอด อย่างโตเกียวเช่นนั้น

ไม่รู้ทำไมเมื่อใกล้ถึงตอนจบน้ำตาฉันถึงพรุ้งพรูออกมาขณะพูด ทั้งที่ใกล้บ้านมาเพียงห้าวันเท่านั้น แต่ฉันกลับโหยหาใบหน้าของพ่อ แม่ ย่า และเคตะ ฉันคิดถึงเกาะเรนูนมาก ๆ

“บ้านเกิดของพวกเรา...” เมื่อเข้าสู่ช่วงสรุปตอนท้ายเสียงของฉัน ก็สั่น ฉันพยายามอดกลั้นแล้วพูดต่อ

“เกาะเรนูนบ้านเกิดของพวกเราเป็นเกาะที่งดงามค่ะ ถ้าได้ไปสักครั้งคุณก็จะเข้าใจแน่ ๆ ฉันคิดว่าคุณอาจจะรู้สึกเหมือนที่นั่นเป็นถิ่นฐานบ้านเกิดของตัวเองเลยละค่ะ เราอยากพูดว่า ‘ยินดีต้อนรับกลับมา’ แม้แต่กับคนที่มาที่เกาะเป็นครั้งแรก พวกเราชาวเกาะเรนูนอยากบอกทุกคนอย่างนั้นค่ะ”

ยินดีต้อนรับสู่เกาะเรนูน ยินดีต้อนรับกลับมา

เมื่อจบการนำเสนอ น้ำตาที่กลั้นไว้มาตลอดก็ร่วงลงมาหนึ่งหยด
ห้องเรียนก้องกังวานไปด้วยเสียงปรบมือ ฉันทปัดน้ำตาแล้ววงแขนขึ้น
ขอบคุณค่ะ จากนั้นโค้งคำนับพร้อมรอยยิ้ม

ตอนนั้นฉันได้ยินกลุ่มเด็กสาวผมทองที่นั่งอยู่หน้าสุดหัวเราะคิกคัก

“เซซเซมัด โคตรบ้านนอกเลย”

ฉันหน้าบึ้งทันที แต่ก็ไม่กล้าพอจะสวนอะไรกลับไป

“อู๊ย โกรธด้วย บ้าหรือไง”

“กลับบ้านนอกไปเลย ยายอัปลักษณ์”

“ยายสิงโตทะเล”

พวกเธอพูดจาหยาบคายนใจให้ฉันได้ยิน ฉันกำมือทั้งสองข้าง
แน่น การใช้ชีวิตที่เกาะไม่มีอะไรให้ต้องโกรธเคือง แต่ถ้าฉันต้องยืนอยู่ที่นี้
นานกว่านี้ฉันอาจจะปริ๊ดขึ้นมาก็ได้...

“ขอโทษนะ มีคำถามหน่อยนะ”

มือข้างหนึ่งยกขึ้นมาช้า ๆ ท่ามกลางกลุ่มของผู้มาเยี่ยมชมที่ยืน
เรียงกันอยู่ด้านหลังห้องเรียน แขนข้างนั้นอัดแน่นไปด้วยกล้ามเนื้อ
อย่างน่าประหลาด ลุงคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นท่ามกลางคนกลุ่มนั้น
หน้าผากเหลี่ยมเถิกสะดุดตา

“นักเรียนในโรงเรียนเธอทุกคนเล่นการ์ดเกมเก่งมั๊ย”

คำถามนั้นมาแบบไม่รู้ที่มาที่ไปจนฉันเผลอร้องเสียงหลงว่า “ฮะ?”

“การ์ดเกมที่ว่าคือ...พวกไฟเฟอร์อะคะ”

“ไม่ใช่ ๆ ไม่ใช่แบบนั้น” ลุงศิระเถิกดูสนุกสนานอย่างยิ่ง

“การ์ดเกมดั้งเดิมของญี่ปุ่นไง ไฟฮานะฟูตะ”

“ไฟฮานะฟูตะ...”

“เฮ้! ก็มันเป็นชื่อโรงเรียนของเธอไม่ใช่หรอ ผมเลยคิดว่าเป็น

โรงเรียนที่เก่งเรื่องนี้”

ดูเหมือนว่าเขาจะอ่าน “ฮานะเรอิ” เป็น “ฮานะฟูตะ^๑” ทั้งห้องเรียนเกิดเสียงฮือฮาขึ้นอีกครั้ง ฉันโล่งใจโดยอัตโนมัติ

คุณลุงแปลก ๆ คนนั้นยื่นมือเข้ามาช่วยในจังหวัดที่สถานการณืตึงเครียดกับนักเรียนหญิงมอปลายนิสัยแย่ได้อย่างพอดีพอดี โต้เถียงก็มีคนดีอยู่เหมือนกันนะ

ในงานสังสรรค์หลังจบการนำเสนอ “คุณลุงแปลก ๆ” คนนั้นเข้ามาใกล้ฉัน ยิ้มกว้างทั้งหน้าบอกว่า “อ้อ เมื่อก่อนขอโทษทีนะ”

“น้ำตาของเธอน่ะดีนะ แล้วรอยยิ้มหลังจากนั้นก็เหมือนสายรุ้งเลย” เขาพูด

ฉันกะพริบตาปริบ ๆ จ้องคุณลุงแล้วถาม

“คุณลุงเป็นผู้ปกครองของนักเรียนในโรงเรียนนี้หรือคะ”

“ผมเหรอ โรงเรียนประถมนี่ เมื่อก่อนลูกสาวผม...”

เขาเอ่ยค้างไว้แค่นั้นแล้วเปลี่ยนเรื่อง

“ไม่สิ ผมอาศัยอยู่แถว ๆ นี้ละ เขาแค่เชิญมาเพราะผมบริจาคเงินให้งานนี้นิดหน่อยนะ ตอนแรกไม่คิดว่าจะมาหรอก แต่วันนี้ได้มาเจออะไรที่เหนือความคาดหมายจริง ๆ”

เขายิ้มยิงฟัน ฟันซี่หนึ่งหายไปจากซี่ฟันที่เรียงรายอยู่ในปาก แล้วเขาก็แอบสอดนามบัตรของเขาเข้ามาในมือของฉันที่ยืนงออยู่ในนั้นเขียนว่า ‘บริษัทโปรดักชันบันเท็ง โยโรสุยะโปร เทปเปกิ โยโรสุ (อดีต - นักมวยมืออาชีพ ปัจจุบัน - ประธานบริษัท)’ ชื่อที่ดูน่าเกรงขาม

^๑ หรือไฟดอกไม้ คือไฟแบบญี่ปุ่น ในสำหรับเป็นภาพดอกไม้ประจำเดือนและประจำฤดูกาลต่าง ๆ กับทิวทัศน์แบบญี่ปุ่น คำว่า “ฮานะฟูตะ” ที่เป็นชื่อไฟกับ “ฮานะเรอิ” ที่เป็นชื่อโรงเรียนเขียนด้วยตัวคันจิเดียวกัน

กับตำแหน่งพอลลีๆ ในนามบัตรใบนั้นทำให้ฉันหลุดหัวเราะ

ท่านประธานเทปเปกิเห็นท่าทางนั้นแล้วพึมพำออกมาว่า “ดีๆ แบบนี้ละดี” แล้วจ้องตาฉันตรงๆ ก่อนพูด

“เธอนะ อยากมาอยู่โตเกียวมั๊ย”

เอ๊ะ? ฉันเปิดริมฝีปากเล็กน้อยส่งเสียงออกมา ท่านประธานเทปเปกิเฝ้ามองสีหน้าของฉันแล้วพูดต่อ

“ถ้าตัดสินใจมาโตเกียวละก็ติดต่อมานะ ผมจะช่วยพัฒนาพรสวรรค์ให้เอง เธอนะมีความสามารถนะ มีพรสวรรค์ในการให้ความบันเทิงและความสุขกับผู้คน ผมรู้ดีเลย”

ฉันเบิกตากว้างมองท่านประธาน

“พรสวรรค์ที่ว่านี้...ตอยมวยหรือคะ”

ทันทีที่ฉันพูดออกไป เสียงหัวเราะฮ่าๆ ก็ดังก้องขึ้นอย่างยินดี

“เธอนี่ดีนะ ดีๆ ดีมากเลย แบบนี้ละ แบบนี้เลย”

เขาตบสนุกจนฉันเผลอหัวเราะตามไปด้วย “เห็นมั๊ยละ” ท่านประธานหัวเราะไปพูดไป

“รอยยิ้มนี้ของเธอี่ละดี รอยยิ้มหลังจากร้องไห้ รอยยิ้มหลังจากตกตะลึง”

แล้วเขาก็ดีใจไล่ฉันเบาๆ

“ผมว่าทุกคนต้องอยากได้ยินเธอพูดว่า ‘ยินดีต้อนรับกลับมา’ ด้วยรอยยิ้มแบบนี้แหละ”

เขาบอกเช่นนั้น

มานึกย้อนดูแล้ว คำนั้นคำเดียวนี้ละที่เปลี่ยนชีวิตฉัน แน่แน่นอนว่าตอนนั้นฉันคิดไม่ถึงเหมือนกันว่าจะต้องมาฝากชีวิตไว้กับตาลุงแปลกๆ คนนี้

สัปดาห์หลังจากที่ “ซบพิททาปิ เทป ‘อาโอโมริ – คูโรอิชิ’ ” ออกอากาศ ท่านประธานเทปเปกิกับฉันก็ถูกเรียกไปที่สถานีโทรทัศน์ อาเกโอะโนะเทเรปิพร้อมกัน

ฉันไปที่สถานีเดือนละหลายครั้งเพื่อประชุมเรื่องรายการ แต่คนที่ตอนนี้ไม่มีผู้จัดการส่วนตัวอย่างฉันก็มักจะไปคนเดียว แค่ออนมีอะไรพิเศษเท่านั้นที่ท่านประธานจะถูกเรียกให้ไปด้วยกัน เหตุผลที่เรียกท่านประธานด้วยก็มักจะเป็นเรื่องไม่ตึ๊ง เช่น ถูกตัดงบ ต้องหักค่าตัว เพราะมีบริษัทกอนสปอนเซอร์ หรือมีผู้ชมร้องเรียนเข้ามา ดังนั้นแค่ผู้ช่วยผู้กำกับโอคุมะบอกว่า “ประชุมพุงนี้ให้คุณเทปเปกิกมาด้วยนะ” ท้องไส้ฉันก็บิดไปหมดทันที

“เป็นอะไรไป ตัวอเป็นรูปตัวซีเลย ท้องเสียหรือไง”

เรานัดเจอกันที่สถานีชินบาชิแล้วขึ้นรถไฟสายยูริคาโมเมะมุ่งหน้าไปโอโดะบะ ฉันห่อเหี่ยวทั้งตัวตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าจนท่านประธานยังสังเกตเห็น

“อืม ค่ะ...ท้องไส้ฉันไม่ค่อยดีค่ะ”

“กินมากไปละสิ ก็เพราะแกไปถ่าย ‘ซบพิททาปิ’ ที่โน่นที่นี้ได้กินแต่ของอร่อยนั่นละ ให้ตายเถอะ นาอิจจาชะมัด”

ดูไม่ออกเลยว่าเขาคิดอะไรอยู่ ท่านประธานคงรู้อยู่แล้วว่าเราจะได้รับข่าวร้าย ฉันต่างหากล่ะที่ต้องอิจจาจิตใจอันกล้าแกร่งของเขา

เรามาถึงตึกที่ดูเหมือนป้อมปราการของสถานีโทรทัศน์อาเกโอะโนะเทเรปิ รับบัตรผ่านเข้าออกที่ประชาสัมพันธ์แล้วตรงไปยังโถงลิฟต์ทันทีที่ประตูลิฟต์เปิดออก ผู้ชายสองคนที่พุ่งตัวออกมาอย่างรวดเร็วจนชนไหล่ท่านประธาน ขณะที่พวกเขาจะไปต่อโดยไม่ขอโทษ ท่านประธานก็หยุดพวกเขา “เฮ้ย พวกแก”

ชายที่สวมแว่นกันแดดสีชมพูหันกลับมา ฉันร้องอ้าว เขาคือ
เคดาโมริ เก็น นักแสดงที่เคยอยู่ในสังกัดโยโรสุยะโปรนั่นเอง

“เก็นจัง” ฉันผลอหลุดเรียกเสียงหวานออกไปแล้วรีบปิดปาก
ท่านประธานจึงเหลือบไปจ้องเก็นจัง

“ชนแล้วไม่ขอโทษเนีย ไม่ไหวนะ เก็น”

“ท่านประธานเทพเปกิหรือกรอครับ ขอโทษด้วยครับ พอดีผม
กำลังรีบอยู่นิดหน่อยครับ โทษทีครับ”

เก็นจังก้มศีรษะเร็ว ๆ อย่างนอบน้อม ท่านประธานพ่นลมหายใจ
ออกทางจมูกดังที กวาดสายตามองร่างเพรียวของเก็นจัง

“ดูป่ามากเลยนะ ใส่หลุยส์ วิตตองทั้งตัวเลยอะ”

“ไม่ใช่ครับ กุซซี่ครับ” เก็นจังตอบด้วยรอยยิ้มสบาย ๆ

“คงได้ใจบันเซนดูแลให้ตั้งแต่หัวจรดเท้าละสิ ดีใจด้วยนะ”

ใจบันเซนคือโทคิวะ เซนอิจิ ประธานบริษัทโปรดักชันบันเท็ง
ยักษ์ใหญ่ “โดมิแนนต์” ที่เก็นจังสังกัดอยู่ขณะนี้ ท่านประธานเทพเปกิ
เรียกเขาว่า “ใจบันเซน” โดยมีความรู้สึกไม่ได้อยู่ในชื่อนั้นด้วย ดูเหมือน
ว่าในยุคปาฏิหาริย์ทางเศรษฐกิจของญี่ปุ่น¹⁰ ท่านประธานทั้งสองได้
ฝึกงานด้วยกันในฐานะผู้จัดการศิลปินใน “โยเนซาวะโปร” ซึ่งเป็น
บริษัทโปรดักชันบันเท็งขนาดใหญ่ที่สุดในขณะนั้น หลังจากนั้นต่างคน
ก็ต่างแยกตัวออกมาทำโปรดักชันของตัวเอง ตอนนี้ท่านประธานเทพเปกิ
มีความคิดอยู่ฝ่ายเดียวว่าอีกฝ่ายคือ “คู่แข่งผู้แข็งแกร่งที่สุดเพียงหนึ่งเดียว”
แต่ทางนั้นเป็นถึงโปรดักชันที่แกร่งที่สุดในวงการแบบที่ไม่ต้องไปล้มใคร
และไม่มีใครมาล้มได้อยู่แล้ว ส่วนทางนี้เป็นแค่โปรดักชันเล็กจิ๋วที่มีตารา

¹⁰ ช่วงปี 1955-1973 คือช่วงที่เศรษฐกิจของญี่ปุ่นเติบโตอย่างรวดเร็วหลังจบสงครามโลกครั้งที่สอง
โดยในช่วงเวลานั้น เศรษฐกิจของญี่ปุ่นเติบโตเร็วกว่าร้อยละสิบต่อปี

ในสังกัดเพียงคนเดียวเท่านั้น

เกินจ้งมาจากเกาะฮาเตรุมะ จังหวัดโอกินาวะ และเคยเป็นดาวรุ่งแห่งความหวังของโยโรสุยะโปรที่ท่านประธานเทเปเปกิพุ่มพิกมากับมือ ท่านประธานถึงกับชื่นชมว่าเขาเป็นคนที่ “แค่เผลอมองก็ถูกขโมยหัวใจ” และเขาก็ขโมยหัวใจของฉันไปด้วยเช่นกัน ฉันมาจากเหนือสุดของญี่ปุ่น ส่วนเขามาจากสุดแดนใต้ บ้านเกิดเราต่างอยู่สุดขอบเหมือนกันจึงเข้ากันได้ดี และเราสองคนก็แอบคบหากันโดยไม่ให้ท่านประธานรู้ ตอนนั้นฉันอายุสี่สิบ ส่วนเกินจ้งอายุสิบเก้า สุดท้ายเราก็คบกันได้ไม่ถึงปี โดยที่ทั้งท่านประธานเทเปเปกิ นักข่าวบันเทิง และคนอื่นๆ ไม่มีใครรู้เรื่องนี้

หลังจากนั้นอาชีพนักแสดงของฉันก็เดินทางมาถึงขาลง ขณะที่เกินจ้งเป็นดาวรุ่งพุ่งขึ้นไปเรื่อยๆ ตอนที่เขากำลังเป็นดาราชายดีอันดับต้นๆ ของโยโรสุยะโปรก็ถูกโดมิแนนต์ดึงตัวไปอย่างรวดเร็ว ท่านประธานเทเปเปกิโกรธพาดวงพาดงา แต่เกินจ้งกลับบอกอย่างสบายๆ ว่า “ผมอยากไปได้ไกลกว่านี้ในวงการนี้ครับ และผมต้องไปอยู่สังกัดที่ใหญ่กว่านี้เท่านั้นถึงจะทำได้ ท่านประธานเทเปเปกิเองก็รู้ดีที่สุดไม่ใช่หรือครับ”

“ไม่ได้เจอกันนานเลย เอริจัง”

เกินจ้งมองมาทางฉันแวบหนึ่ง เขายังคงเรียกฉันแบบเดียวกับที่เคยเรียกสมัยเป็นแฟนกัน ฉันใจเต้นแรงขณะยิ้มให้เกินจ้ง

“ไม่ได้เจอกันนานเลย ฉันได้ดูรายการพิเศษเมื่ออาทิตย์ก่อนด้วยนะ”

ในรายการพิเศษนั้นเกินจ้งไปถ่ายงานท่องเที่ยวนอกสถานที่กับริอัน ดาราสาวเซ็กซี่ในสังกัดเดียวกับเขา ทั้งสองคนเพิ่งออกมาบอกว่า “ขณะนี้กำลังคบหาดูใจกันอยู่” เมื่อสัปดาห์ก่อน ออกมาประกาศ

ปาดหน้าก่อนรายการออกอากาศแค่แป็บเดียวแบบนี้แหละหวังเรตติ้งรายการแน่ๆ

“ขอบใจนะ ผมก็ดูอยู่บ้างนะ ‘ทาบิซบิ’ รายการนั้นนะ บางทีเปิดทีวีแล้วเจอนะนะ”

ฉันคิดในใจว่า ไม่ใช่ “ทาบิซบิ” แต่ “ซบิททาบิ” ต่างหาก แต่ก็ไม่ได้พูดแก้

รายการ “ซบิททาบิ” ออกอากาศทุกวันเสาร์ช่วงเช้า เวลา 9.30 น. ถึง 9.55 น. รายการเรตติ้งต่ำเตี้ยที่อยู่รอดมาได้เพราะเป็นรายการที่ต่อให้ไม่ได้ตั้งใจดูแต่เปิดโทรทัศน์ทิ้งไว้ก็เห็นผ่านตาอยู่ดี

“แกควรเอาอย่างโอคาเอริบ้างนะ อย่ารับแต่งงานฉูดฉาด ตั้งใจทำงานที่มั่นคงบ้างสิ”

ท่านประธานเทปเปกิพูดอะไรที่ไม่แน่ใจนักว่าเขาจริงจังหรือเจ็บใจกันแน่ เก็นจังตอบเสียงเบา “นั่นสินะครับ”

“ขอโทษนะครับ คุณเทปเปกิ พอดีเราต้องไปต่อแล้ว” ผู้จัดการของเก็นจังเอ่ยแทรกขึ้นมาจากข้างหลัง

“เอ้อ โทษทีที่รั้งไว้ เอ๊ะ แต่แกเป็นคนชนชั้นไม่ใช่หรอ”

ท่านประธานเทปเปกิตั้งการ์ดแล้วต่อยกำปั้นที่ไหล่ของเก็นจังเบาๆ

“โอ๊ย ให้ความรุนแรง แบบนี้สามเดือนเลยนะครับกว่าจะหาย”

เก็นจังแก้มแดงมากเกินจริง ท่านประธานเทปเปกิบอก “ไอ้บ้า” แล้วหัวเราะ

“นานๆ ที่ก็มาหาที่บ้านบ้างสิ เดี่ยวฉันพาไปกินราเม็ง ‘อิตเตนบาเระ’ ”

“ขอบคุณครับ ไว้เจอกันนะครับ”

เขาส่งสายตามาทองฉันอีกแวบหนึ่งก่อนรีบเดินจากไป

ภายในห้องประชุมสามในแผนกตัดต่อของอาเกโอะโนะเทเรบี ที่มีตัสลัวมีบรรยากาศน่าอัศจรรย์ปกคลุมไปทั่ว

ภาพใกล้ใบหน้าของฉันที่กำลังยึดตะเกียบเข้าปากฉายอยู่บนจอ มอนิเตอร์ขนาดใหญ่ ทุกคนที่อยู่ในห้องจ้องมองภาพนั้นด้วยสีหน้าหดหู
“ตั้งตรงนั้นออกมาอีกรอบซิ”

คุณฟูจิซิมะ โปรดิวเซอร์ของอาเกโอะโนะเทเรบีสั่งด้วยเสียงทุ้มต่ำ เขาขอดย่อนภาพวิดีโอไปสามวินาที จากนั้นภาพในจอก็เริ่มขยับอีกครั้ง

‘อ้า ร้อนนนน เหงื่อออกเลย แต่ว่าอร่อยจริง ๆ ค่ะ ในซอสสึยู นี้ยังสัมผัสได้ถึงรสชาติเข้มข้นของเอโสะซอสยากิโซบะ เป็นรสชาติ ที่เกินด้านจริง ๆ ค่ะ รสชาติที่ซ่อนอยู่นี่ต้องเป็นเอโสะซอสแน่ ๆ’

“หยุด”

มีเสียงดังบีบแล้วภาพก็หยุดที่ฉากฉันยึดตะเกียบเข้าปาก

“อีกรอบ ตรงซอส”

ย่อนภาพกลับไปจุดเดิมแล้วเล่นอีกครั้ง ‘รสชาติที่ซ่อนอยู่นี้ ต้องเป็นเอโสะซอสแน่ ๆ’

“พอ เปิดไฟ”

ไฟสว่างวาบขึ้นทันที แต่ทุกคนยังคงกลั้นหายใจอยู่ คุณฟูจิซิมะ หันมาทางฉัน “นี่ โอคาเอริ” เขาเอ่ยด้วยสีหน้าหดหูเช่นเดิม

“เธอพูดอะไรนะ ตรงซอสนะ”

“ก็ ‘เอโตะซอส’ ไงคะ! ฟังก็รั้งฉันก็พูดว่า ‘เอโตะซอส’ ไม่ใช่เหรอ ค่ะ!”

ฉันผลอเสียงดังเพราะตื่นตระหนก ท่านประธานเทปเปกิข้าง ๆ ฉัน ขมวดคิ้วแล้วส่งสายตามาเหมือนจะบอกว่าให้ฉันใจเย็น มีเสียงบีบดังขึ้น และเล่นภาพซ้ำอีกครั้ง ‘รสชาติที่ซ่อนอยู่นี้ต้องเป็นเอโสะซอสแน่ ๆ’

“เอโตะซอส” คุณฟูจิซิมะหลับตานิ่งราวกับกำลังรวบรวมความคิด แล้วพึมพำ

“เอโตะซอสค่ะ!” ฉันทลอบทูปใต้ดั่งปัง

“ใจเย็น” คราวนี้ท่านประธานเทปเปกิเอ่ยเตือน ทุกคนผ่อนลมหายใจออกมาพร้อมกัน

“เอาเถอะ ถึงยังไงก็ออนแอร์ไปแล้วด้วย เทปนี่นะ”

คุณโทคุดะ ผู้จัดการฝ่ายขายของ “บังซู” บริษัทเอเจนซีโฆษณา รายใหญ่ ยกกรอบแว่นขึ้นขณะเอ่ยแทรก เขาเป็นผู้รับผิดชอบเรื่องสปอนเซอร์ของรายการ “ซบพิททาปิ” จึงถือว่าเป็นคนสำคัญที่ทำให้รายการนี้อยู่ต่อมาได้จนถึงทุกวันนี้โดยพยายามดึงสปอนเซอร์บางรายเอาไว้ได้ ขณะที่สปอนเซอร์ที่เคยสนับสนุนกันมาตั้งแต่เริ่มรายการค่อย ๆ ถอนตัวออกไป ฉะนั้นเมื่อคนคนนี้พูดอะไรขึ้นมาสักอย่างในห้องประชุมมักจะน่าสะพรึงที่สุด

“ไม่ว่าความจริงจะเป็นยังไง ทางสปอนเซอร์ ‘เอโตะซอส’ ก็โกรธกับคำที่คุณโอคะพูดไปคราวนี้มากครับ ทางนั้นบอกว่า ‘จะอะไรก็ได้ แต่พูดชื่อบริษัทเอโตะซอสที่เป็นคู่แข่งมาตั้งแต่เปิดกิจการตอนโหวะปีแรก¹¹ เนี่ยไม่ได้เลย’ นะครับ”

ใช่แล้ว ท่ามกลางสปอนเซอร์ที่ถอนตัวออกไปเรื่อย ๆ เพราะเศรษฐกิจไม่ดี ตอนนั้นสปอนเซอร์ของรายการ “ซบพิททาปิ” เหลือแค่บริษัทผลิตซอสเก่าแก่ “เอโตะซอส” บริษัทเดียวเท่านั้น โดยใช้สโลแกนว่า “หลังดู ‘ซบพิททาปิ’ มื้อเที่ยงวันเสาร์แล้วไปกินยากิโซบะกันเถอะ” นอกจากนี้ยังเป็นสปอนเซอร์ที่สนับสนุนรายการมาโดยตลอด ขณะที่

¹¹ปี 1926

ทางรายการได้รับแจ้งว่า ตั้งแต่ช่วงออกอากาศเดือนเมษายน “หากเอโตะซอสไม่ต่อสปอนเซอร์ รายการจะต้องหยุดออกอากาศกลางคัน” ดังนั้นการประกาศเป็นสปอนเซอร์ต่อของเอโตะซอสจึงเป็นเหมือนเสียงสวรรค์ ที่ทีมงานทุกคนจึงตั้งใจทำรายการเทป “คูโรอิชิ เมืองแห่งยาภิโชนะ” ครั้งนี้อย่างเต็มที่เพื่อให้มีผู้ชมที่กินยาภิโชนะเป็นมือเที่ยงวันเสาร์มากขึ้น เพราะอย่างนั้นฉันเองก็เลยตั้งใจพูดซ้ำหลาย ๆ ครั้งอย่างเต็มใจว่า “รสชาติที่ซ่อนอยู่นี้ต้องเป็นเอโตะซอสแน่ๆ”

ทั้งที่ตั้งใจอย่างนั้นแท้ ๆ แต่กลับเกิดเรื่องเหนือความคาดหมายขึ้นได้

ผู้ชมสอบถามเข้ามามากมายทันทีหลังออกอากาศ “ยาภิโชนะของคูโรอิชิใช้ ‘เอโตะซอส’ เหรอคะ” “สปอนเซอร์คือ ‘เอโตะซอส’ แท้ ๆ แต่ทำไมถึงเป็น ‘เอโตะซอส’ ได้ล่ะ” “เหมือนว่าไอคาเอริจะเป็นคนฮอกไกโด ก็คงชอบ ‘เอโตะซอส’ จากบ้านเกิดมากกว่าสินะ” และอื่น ๆ อีกมากมาย

“ดูเหมือนว่ายอดขายตลอดห้าวันที่ผ่านมาของ ‘เอโตะซอส’ ที่เป็นบริษัทคู่แข่งจะเพิ่มขึ้นสามเปอร์เซ็นต์จากปีที่แล้วด้วย”

คุณโทคุตะเอ่ยด้วยใบหน้านิ่งเย็นซาราวหน้ากากละครโน¹²

“ไม่คิดเลยว่ารายการนี้จะมีคนดูมากถึงขนาดนี้” คุณฟูจิชิมะเอ่ยแทรก ทุกคนถอนหายใจเฮือกใหญ่อีกครั้ง

“ผมเองก็พยายามหาทางรับมืออย่างสุดความสามารถแล้ว แต่...”

คุณโทคุตะหันใบหน้าเรียบนิ่งเหมือนหน้ากากละครโนไปทาง

¹² ศิลปะการแสดงที่ถือว่าเก่าแก่ที่สุดชนิดหนึ่งของญี่ปุ่นที่ยังคงสืบทอดมาถึงปัจจุบัน มีจุดเด่นอยู่ที่นักแสดงสวมหน้ากากปกปิดสีหน้าที่แท้จริง แต่แสดงสีหน้าด้วยการขยับเพื่อเปลี่ยนมุมให้กลายเป็นสีหน้าต่างกันไป

คุณฟูจิซิมะ เมื่อคุณฟูจิซิมะพยักหน้าหนึ่งครั้ง เขาก็หันมาทางท่านประธานกับฉันแล้วแจ้งว่า

“ด้วยเหตุนี้ ผมเสียใจมากที่ต้องแจ้งว่า เราตกลงกันแล้วว่า รายการจะตัดจบหลังจากการออเนอร์ครั้งนี้ครับ”

เอ๊ะ?

ช่วงขณะหนึ่งฉันรู้สึกมึนงงเหมือนมีกำปั้นทุบลงมากลางศีรษะ จนสมองขาวโพลนไปหมด

“ตัดจบ...”

ท่านประธานเงยหน้ามองเพดานราวกับโดนหมัดเสยเต็มแรงแล้ว ร้องครางเช่นนั้นออกมา ห้องประชุมเงียบงันเหมือนจมดิ่งสู่ใต้ผืนน้ำ

“เป็นรายการที่ดีนะ แต่ก็ช่วยไม่ได้เนอะ พยายามต่อไปแล้วกันนะ ไอคาเอริ”

สักพักคุณฟูจิซิมะก็พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงสดใสอย่างประหลาด คำพูดที่เหมือนกับเตรียมไว้ล่วงหน้า นั้นส่งเสียงก้องกังวอยู่ในหัว กลวงเปล่าของฉัน

ผู้คนที่เข้าร่วมประชุมด้วยค่อย ๆ เดินออกไปทีละคนโดยไม่ปรึกษาพูดคุยอะไร คุณอิจิคาวะ ผู้กำกับรายการ “ซบพิททาบี” เดินเข้ามาหาพวกเราด้วยสีหน้าเสียใจเป็นอย่างยิ่ง

“คุณเทปเปกิ โอคะจัง เป็นอย่างที่เราเห็นนี่ละ ขอโทษด้วยนะ”

เขาโค้งตัวต่ำ

“เรื่องคราวนี้เป็นความผิดพลาดของผมเอง ตอนออกกองผมได้ยิน โอคะจังบอกว่า ‘บทตรงนี้นั้นสदनะ ฉันอยากแสดงความรู้สึกขอบคุณ เอโตะซอส’ เลยไม่ได้ตัดออกไป ถ้าเราทำตามบทคงไม่เป็นแบบนี้... ขอโทษจริงๆ”

ฉันจนคำพูดจึงได้แต่ขบกรามแน่นแล้วก้มหน้าลง ท่านประธาน
ที่นั่งเงียบอยู่ข้างฉันก็พิมพ์ออกมาเบาๆ

“อิจจัง เรื่องมันเป็นแบบนี้ไปแล้วนั่นละ ขอบใจสำหรับทุกสิ่ง
ทุกอย่างนะ”

แล้วโค้งตัวลงตักว่าคุณอิจิคาวะ คุณอิจิคาวะรีบเข้ามาใช้ทั้งสอง
มือดันไหล่ของท่านประธานเอาไว้

“อย่าทำแบบนี้เลยครับ คุณเทเปเปกิ คนสุดท้ายอดอย่างคุณเทเปเปกิ
มาทำอะไรแบบนี้ให้ผม ผมไม่รู้ว่าควรจะทำยังไงดี...”

“สำหรับนายแล้วฉันขอบคุณเท่าไรก็ไม่พอหรอก อุตส่าห์เรียกใช้
โอคาเอริที่ไม่มีงานอะไรเลย นายช่วยพวกเราไว้ก่อนที่จะต้องเลิกกิจการ
เพราะนาย เราถึงอยู่มาได้จนถึงวันนี้”

เขาพูดต่อไปเรื่อยๆ ทั้งๆ ที่ยังโค้งอยู่

“แต่คงไม่มีพรุ่งนี้อีกแล้ว”

เขาเอ่ยคำพูดที่ทำให้ตัวเองเจ็บปวดออกมา คุณอิจิคาวะผินยิ้ม

“พูดอะไรแบบนี้ ไม่ใช่ไรหรอกครับ คุณเทเปเปกิเป็นผู้ชาย
ที่ตะเกียกตะกายขึ้นมาจากรกไม้ไผ่เหรอดครับ ทั้งตอนมีเรื่องกับ
คุณโทคิระค้ายโดมิแนนต์ ทั้งตอนมีเรื่องภรรยากับลูกสาวด้วย...”

พูดถึงแค่นั้นจู่ๆ เขาก็พูดตะกุกตะกักว่า “ก็...เอ่อ อะไรแบบนี้”

“ก็อาจจะต้องอยู่นิ่งๆ กันไปสักพัก แต่เดี๋ยวต้องมีโปรเจกต์อะไร
สักอย่างที่เหมาะกับโอคะจังอีกแน่ๆ ถึงตอนนั้นผมขอแก้มือแล้วกันนะ
เนอะ คิมิย โอคะจัง”

ฉันพูดอะไรไม่ออก ขณะจ้องมองคุณอิจิคาวะน้ำตาก็เอ่อขึ้นมา

ร้องไห้ไม่ได้นะ ผู้หญิงอายุสามสิบร้องไห้ไปก็ไม่น่ารักหรอก

“นั่นสินะคะ ขอขอบคุณค่ะ”

ฉันฝันยิ้ม โบกหน้าของคุณอุจิกวาระผอนคล้ายลง

“ฉันผมไปก่อนนะครับ พอดีต้องไปต่อ ผมจะแวะไปอากาศชากะ
อีกครับ ไว้ไปกินราเม็ง ‘อิตเตนบาเระ’ กันนะครับ”

คุณอุจิกวาระออกไปแล้วจึงเหลือแค่ฉันกับท่านประธานเพียง
สองคน เสียงเครื่องปรับอากาศดังก้องในห้องประชุมว่างเปล่า ท่าน
ประธานนั่งไหล่ตอกอยู่บนเก้าอี้เช่นเดิม

“ท่านประธาน...ฉัน...”

ฉันส่งเสียงออกไปอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ ในหัวมีคำขอโทษและ
ข้อแก้ตัววิ่งวนอยู่เต็มไปหมด แต่ฉันหาคำที่เหมาะสมที่จะพูดออกมา
ไม่ได้เลย

“แล้วแกจะเอาไป กลับบ้านเกิดมัย”

ผ่านไปสักพักฉันก็ได้ยินเสียงท่านประธานพูดออกมาอย่างหมด
เรี่ยวแรง น้ำตาที่ฉันกลั้นไว้พานจะเอ่อขึ้นมาอีกครั้ง

ไม่มี ไม่มีงานอะไรแล้ว

ตั้งแต่พรุ่งนี้ฉันก็สร้างรายได้อะไรไม่ได้อีกต่อไป ถ้าไม่มีรายได้
ก็จ่ายค่าเช่าสำนักงานไม่ได้ มีดารารู้ความสามารถเกาะติดอยู่แบบนี้
ก็มีแต่จะเป็นภาระของบริษัทเปล่า ๆ

ที่ผ่านมามีหลายต่อหลายครั้งที่เราเดินมาถึงทางตัน และท่าน
ประธานก็ถามฉันหลายครั้งว่าจะกลับบ้านเกิดไหม แต่ทุกครั้งฉันก็ตอบ
คำตอบเดิม

“ไม่ค่ะ ไม่กลับ...กลับไม่ได้ค่ะ”

ฉันเงยหน้าขึ้นตอบอย่างชัดเจน ท่านประธานหัวเราะดังที่
จากมุมปาก

“กลับไม่ได้ฉันหรือ”

ฉันเริ่มปากพยับหน้า จังหวะนั้นเองน้ำตาก็ร่วง ฉันหันหลัง เพราะไม่อยากให้ท่านประธานเห็นฉันร้องไห้

“...ฉันก็เหมือนกัน”

เสียงของท่านประธานเบากว่าที่เคย ฉันค่อยๆ หันไปมองก็เห็น ดวงตาเปี่ยมความอ่อนโยนของท่านประธาน แววตาที่มองมาราวกับ จะโอบอุ้มฉันไว้เหมือนครั้งแรกที่ได้พบกัน

“ฉันเองก็กลับไม่ได้ ฉันกลับไปบ้านเกิดไม่ได้อีกแล้วตลอดชีวิต... เพราะฉันดันกลายเป็นผู้ใหญ่เจ้าเล่ห์ไปแล้วนะนะ น่าเบื่ออะ”

ดังนั้นไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นเราถึงต้องยืนหยัดอยู่ที่นั่น

ประโยคนั้นหล่นตู่บเข้าไปยังเบื้องลึกของจิตใจฉันแล้วค่อยๆ ซึมเข้าไป ฉันปาดน้ำตา จากนั้นเงยหน้าขึ้น

“เฮลละ” ท่านประธานลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็ว

“ไปกันเถอะ ไป ‘อิตเตนบาระ’ กัน ไปเติมพลังหน่อย”

“คะ” ฉันตอบทันที “มิโสะราเม็งต้นหอม ขนาดพิเศษ”

“ให้ตายเถอะ ได้ใจใหญ่เลยนะ”

ท่านประธานพูดเสียงเอือมระอา

ฉันกับท่านประธานกำลังยืนรอรถไฟสายยูริคาโมเมะที่สถานี โอโดบะ ทันใดนั้นเองก็มีเสียงคนทักขึ้นมาว่า “ขอโทษนะคะ” หญิงวัยกลางคนที่แต่งตัวเหมือนนักท่องเที่ยวมองมาทางนี้ด้วยแววตา เป็นประกายแล้วเอ่ยว่า “คุณโอคาเอริใช้มั๊ยคะ”

“ฉันดู ‘ซบิบิททาปิ’ ตลอดเลยคะ ขอจับมือหน่อยได้มั๊ยคะ”

ฉันตื่นเต้นมาก รีบยิ้มแล้วบอก “ขอบคุณคะ” พร้อมยื่นมือออกไป คุณป้าจับมือฉันแล้วเขย่งขึ้นลงอย่างสดใส คุณป้าอีกสองคนที่ดูเหมือน

เป็นเพื่อนที่มาด้วยกันก็ยื่นมือออกมา “พวกฉันด้วยค่ะ” ฉันจับมือกับพวกเธอที่ละคนจนครบ

“ก่อนหน้านั้นไปคูโรอิชิโซ่มั้ยคะ คราวหน้าจะไปไหนหนอรอ”
ป้าคนแรกสุดที่เข้ามาทักถามเช่นนั้น

“นั่นสินะคะ ที่ไหนกันเนอะ” ฉันตอบ

“จะรอดูนะคะ คุณดูแลตัวเองด้วย เที่ยวให้สนุกนะคะ”
เที่ยวให้สนุก

รถไฟสายยูริคาโมเมะมาถึงแล้ว เหล่าคุณป้าโบกมือให้จาก
ชานชาลาจนตู้รถไฟที่พวกฉันขึ้นลับตา

“ท่านประธาน”

ฉันเรียกเขาด้วยเสียงเหมือนพูดกับตัวเอง ใบหน้าที่มีหน้าผากเถิก
เป็นเหลี่ยมที่มองทิวทัศน์ไหลผ่านบานหน้าต่างหันมาทางฉัน

“ถ้าฉันจะไม่ได้เดินทางอีกต่อไปแล้วก็คงเหงานะคะ”

ฉันลองพูดความในใจออกไป ท่านประธานหัวเราะขึ้นจุกดังหึ

“อะไรกัน ไม่ต้องกังวลไปหรอก เตียวฉันจัดการให้เอง”

“จริงหรอคะ”

“อ้อ จริงสิ”

“งั้นฉันจะยังได้ไปที่ไหนสักแห่งอีกโซ่มั้ยคะ”

ฉันคิดว่าฉันอาจจะมองตาท่านประธานด้วยแววตาเปล่งประกาย
เต็มที เขาจึงหัวเราะหือออกมาอีกครั้ง

“อ้อ ได้ไป แล้วก็กลับมาอีกนะ”